

«Προσεύχου για μένα»

/ [Ορθόδοξη πίστη](#)

2015-06-03 13:18:00

«Προσεύχου για μένα»

Είναι η σιωπηλή κραυγή που λέει: Μη με ξεχνάς, μην αδιαφορήσεις για μένα, συμπορεύου, μην πάψεις να με αγαπάς, μη φύγεις από τη ζωή μου, μη μ' αφήνεις μόνο.

Αν μπορούσαμε να πιάναμε τα μηνύματα που εκπέμπουν τα λόγια των γύρω μας, θα καταλαβαίναμε την αγωνία, τις ανασφάλειές τους. Αλλά αυτό θα σήμαινε πως θα προκαλούμαστε να δώσουμε τον εαυτό μας, την καρδιά μας. Το «αγαπήσεις τον πλησίον σου ως σεαυτόν» δεν εφαρμόζεται θεωρητικά. Χρειάζεται πόνο, υπέρβαση των δικών μας αναγκών για χάρη του συνανθρώπου μας που γίνεται αδελφός μας.

Είναι απλό και εύκολο στην πρόσκληση για προσευχή υπέρ αυτού που μας το ζητά, να απαντήσουμε «εντάξει». Όμως «το να προσεύχεσαι για τον άλλο είναι ως να χύνεις το αίμα σου γι' αυτόν, γιατί ο αδελφός μας είναι η ζωή μας» κατά τον άγιο Σιλουανό.

Η ταύτιση του πονεμένου αδελφού με τον εαυτό μας προϋποθέτει κατάθεση του εαυτού μας, που προκαλεί ελευθερία από τη φιλαυτία μας, γι' αυτό και πολλή χαρά.

Θεωρούμε, και ενδεχομένως να είναι, την υλική ελεημοσύνη δείγμα αγάπης. Όμως ο άνθρωπος «ουκ επ' άρτω μόνον ζήσεται». Για να ζήσει χρειάζεται κάποτε ενα αφτί να τον ακούσει, ένα ώμο ν' ακουμπήσει, μια καρδιά να κτυπήσει γι' αυτόν.

Είναι ωφέλιμο να κατανοούμε την ψυχρότητά μας, την αναπηρία μας, την ψεύτικη ζωή μας που δεν μοιράζεται. Οδηγεί στη μετάνοια η συνειδητοποίηση ότι δεν είμαστε ως χριστιανοί αυτοί που θα έπρεπε. Προφυλάσσει από την ψευδαίσθηση και την υποκρισία η γνώση του εαυτού μας.

Ασφαλώς ο Χριστός δεν μας ζητά ν' αγαπήσουμε την ανθρωπότητα αλλά τον άνθρωπο που είναι κοντά μας, δίπλα μας, στο δρόμο μας. Όχι με την έννοια της ελεημοσύνης ως υπεροχής, αλλά της καρδιακής αγάπης που γίνεται βακτηρία και ανάπαυση και δύναμη για τον αδελφό. Βέβαια, η δική μας αδυναμία και ακαταστασία μας εμποδίζει να βγούμε από τον εαυτό μας «για να ζήσει ο αδελφός». Όμως δεν θα πρέπει να το κατανοήσουμε, να το παλέψουμε, να το δοκιμάσουμε; Δεν είναι για μας το Ευαγγέλιο και η ζωή του Χριστού;

Το «προσεύχου για μένα» μπορεί να γίνει τελικά ο καθρέφτης που θα δούμε την πραγματικότητα του εαυτού μας. Όπως, αν θέλουμε, και η δυνατότητα να γευτούμε την «άλλη ζωή» που διαφοροποιείται από αυτήν του κόσμου τούτου της φιλαυτίας, της επιφάνειας, της πεζότητας που «όζει θάνατο». Να γευτούμε δηλαδή την όντως Ζωή που έχει ενδιαφέρον, χαρά, πληρότητα, αιωνιότητα.

π. Ανδρέα Αγαθοκλέους

Πηγή: isagiastriados.com